

Це я, Україна, наповнена гнівом,
Посічене тіло, змарніла душа.
Сплюндрована чорним піратським вітрилом
Моя віковична життєва межа.
Це я, Україна, у вранішніх росах,
Ланах золотих, що в їдкому вогні.
Безмірні страждання, печалі і сльози,
Нестерпні кривавії ночі і дні.
Це я, Україна, крізь втрати і болі.
Всі діти мої у міцному строю.
За світло і волю, за щастя і долю,
За те, що всім серцем безмежно люблю.
Це я, Україна, вклоняючись низько,
З любов'ю підношу на вищі щаблі
Синочків і дочок споріднену низку,
Відважних героїв святої землі.
У вірі живу, все ж незламна, нескорена!
Не здійсняться підлі бажання орди.
Бо з Божої ласки, напевне, я створена
Й залишусь такою, як є, назавжди!

Шляхова Н. Є.